

[Hrvatska](#), [Izdvojeno](#), [Vijesti](#)

Asistentica u nastavi: Odgovorni kao papige ponavljaju da ne mogu riješiti naše probleme. A tko onda može?

objavljeno prije 2 tjedna Piše [Biljana Bašić](#)

1

O problemima asistenata u nastavi u nastavku ovog serijala, svoja razmišljanja i prijedloge iznijela nam je Petra Dragičević, koja radi kao pomoćnica u nastavi u Osnovnoj školi u Strožancu pokraj Splita. Dragičević vrlo otvoreno i bez zadržke govori o svemu što muči asistente. I u njenom slučaju najljepši dio je rad s djetetom s poteškoćama, ma kako ponekad bio težak. Barijera je u sustavu, i sad je pitanje kad će odgovorni i nadležni odlučiti maknuti te prepreke., prvenstveno u interesu djece.

Evo ispovijesti Petre Dragičević:

Zaposlila sam se kao pomoćnica u nastavi zato što sam imala veliku želju raditi s djecom, iako sam po struci inženjerka pomorskog prometa. Život vas ponekad odvede u neočekivanom smjeru, dogodilo se to i u mom slučaju. Završila sam potrebnu edukaciju za pomoćnicu i počela raditi taj posao.

Djeca su neiskvarena, divno je raditi s njima, pa i u onima za njih manje blještavim trenucima. U početku sam dijete promatrala, gledala njegove reakcije, okidače za neka ponašanja i shvatila kako dalje. Da je bilo lako, nije. Ali rad sa djecom je uvijek izazovan. Neovisno ima li dijete neku poteškoću ili ne, svaki dan je drugačiji i apsolutno nikad vam nije dosadno.

Radim ovaj predivan posao već 4 godine i nadam se da ću nakon ljeta nastaviti i petu godinu. Koliko sama sebe mogu procijeniti (što može biti subjektivno), snašla sam se dobro. Zadovoljna sam. Ima težih i lakših dana, kako i inače u životu tako i u poslu, ali sve ono teško se zaboravi onaj tren kad vidiš neki pomak, napredak bilo kakve vrste kod djeteta. To može bit uspješno svladano gradivo, napredak djeteta u socijalnoj interakciji s vršnjacima, kad zajedno sa djetetom otkrijete neki novi i lakši model učenja ili pak kad otkrijete da dijete nešto izuzetno smiruje. Npr. prošlu školsku godinu god sam otkrila sam sasvim slučajno da dijete sa kojim radim smiruje sviranje klavira. Dijete samo pokušava svirati, uživa u tonovima, opušta se, izbacuje stres i "školske frustracije" koje su neizbježne.

Imala sam i sreću u poslu šta se tiče škole u kojoj radim. Tamo se osjećam dobro i prihvaćeno, kolege su više nego odlični, prema meni i prema djeci. Prijateljska je atmosfera, spremni su svi na suradnju, nastavnici, a i stručna služba škole. Kolektiv kakav se može samo poželjeti.

Sponzorirano

linker
SPONSORED LINKS

Hrvatski student otkrio način da se vrati vid u bilo kom uzrastu!

Najveći problemi pomoćnika pomoćnika su apsolutno ignoriranje od strane sustava, Ministarstva znanosti i obrazovanja (MZO), županijskih čelnika itd. Prije svega bi MZO, po mom mišljenju, trebao napraviti reviziju zaposlenih u svom ministarstvu obzirom da nitko nije bio sposoban naći rješenje za ovaj problem zadnjih 15 godina, koliko su pomoćnici u sustavu.

Problem je šta nisu iste plaće, prava i pravila u cijeloj državi za pomoćnike. Imate primjer županije u RH koja pomoćnicima isplaćuje 19kn/h(Koprivničko-križevačka županija). Većina ostalih prima 25kn/h. Nameće se pitanje gdje je tih 6kn/h, pa onda x broj pomoćnika x radni dani. Sigurna sam da ćemo doći do pozamašne cifre.

Došli smo do glavnog pitanja u Hrvatskoj, a to je "gdje je novac?" Tko je osoba koja odlučuje da pomoćnik u Zagrebu ili Splitu vrijedi više od nekog pomoćnika u malom mjestu? A svi radimo isti posao.

Jako često sam zvala MZO, i moram reći da od njih apsolutno nikakve pomoći nikad u nijednom trenu nije bilo. Oni kao papige ponavljaju da se nešto rješava ili pak da ne mogu oni tu ništa, jer nisu nadležni. A tko onda može? I tko je nadležan za nas? Tko odgovara za nas, tko može pravno riješiti razne nepravilnosti? Nitko. Mi smo siva zona i radi tko što hoće. Sigurna sam da će to svi negirati, ali nameće se pitanje ide li novac od EU fondova stvarno onima za koje je namijenjen. Ne želim reći da nas netko potkrada, ali to je pitanje koje se samo nameće zbog navedenih razlika.

Svake godine je prava muka izboriti regres i božićnice za nas pomoćnike. Zašto? To nitko ne zna. Neki gradovi općine, županije to uredno isplaćuju i svaka im čast. Neki kažu, nema novaca !? Kako nema novaca ako to plaća EU? Opet pitam – gdje je novac? Neki kažu da su zaposlili dodatno nekoliko pomoćnika i novac od naših božićnica dali njima za plaće. I igraju na empatiju, žele da šutimo, jer su kao pomogli djeci. Da, ali na čiji račun? Možda bi

bilo poštenije da su se oni odrekli svojih prigodnih nagrada, pa tim novcem platili pomoćnike. E, u tom slučaju bi mogli reći da su empatični.

Iskreno se nadam da će doći do nekih promjena, jer suludo je da se država i institucije ovako odnose prema nama. I uz to očekuju da ćemo šutjeti. Zašto šutjeti? Time samo prešutno odobravamo njihov maćehinski odnos prema nama, a to ne želim prihvatiti. Želimo li svi zajedno da ovo funkcionira, prije svega zbog dobrobiti djece (kojoj je i ovako dovoljno teško, i bez političkih igrice), onda nadležni moraju zasukati rukave i napokon napraviti nešto konkretno. Prestati pričati i obećavati i početi raditi.

Prije svega, trebaju osigurati novac za plaće pomoćnika. Odakle će novac naći, nije moja briga, jer kad vidim da se na razne urede načelnika, gradonačelnika i drugih troši po 400 tisuća kuna godišnje i više, onda znači da novca ima, samo da nije dobro raspoređen. Trebalo bi poraditi i na tome da se asistentima ne prekida ugovor svaku godinu sa zadnjim danom školske godine, da ne moramo ići svake godine na burzu, da ne strepimo šta će s nama biti na jesen. Zašto ne možemo dobiti ugovor na neodređeno? Ili barem na četiri godine, s mogućnošću produženja po isteku? Nekakav smisljeni model rada treba pronaći. Očito je da ovo trenutno stanje nigdje ne vodi.

Pomoćnici rade za plaću od 2200 – 2800kn (osnovna škola) ovisno o satnici, je li to dovoljna plaća za život? Grad Zagreb plaća 30kn/h, tako da je plaća tamo malo veća. Ali postoji i Koprivničko-križevačka županija u kojoj rade za 19kn/h i tamo dobiju oko 1900kn/mj.

Jel to pljuska? Šaka u oko? Poniženje? Da.

Obezvrijeđuju naš trud i rad. Većina pomoćnika posao radi iz srca, dajemo 110% sebe i uživamo gledati napredak, pa makar i najmanji. Ona ljubav, toplina i zahvalnost koju dobijemo samo iz jednog pogleda djeteta ili tople riječi roditelja su neprocjenjivi. Sve je skupo, pomoćnici isto trebaju preživjeti, a država za nas nema rješenja. Nego već 15 godina razmišljaju i još nisu smislili šta će sa nama. Najnovija je glupost koju sam čula da će sve riješiti do 2027.g. To znači da im je premalo bilo 15 godina da nešto smisle i da im treba još 5 godina.

Smiješno je gledati razne političare kako se za vrijeme izbora ili u božićno vrijeme fotografiraju sa djecom, nose darove, idu po domovima.. A nakon toga ih nema. Nestanu. Bilo bi bolje da ne dolaze uopće.

Treba regulirati plaće pomoćnika, ali i njihova prava. Sad trenutno imamo samo obaveze, prava nemamo. Sindikat nemamo. A trebali bi imati plaću dostojnu čovjeka, trebali bi imati prava, sindikat, trebali bi svi dobivati božićnice i regrese, bez zivkanja na telefon i uvjeravanja kako imamo pravo to.

Vrijeme je da nadležni učine nešto. Iako sad postoji mogućnost da će se izgovarati na inflaciju, uvođenje eura ili rat u Ukrajini. Uvijek postoji neki razlog zašto ne. A djeca su razlog zašto da!

Foto: Privatni album

**Tekst je objavljen u sklopu poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije*